

„Айти майко, айти стара майко!
Како Мирче да го донесиме?“ —
„Айви синой, мои мили синой!
Напишите една бѣла книга,
Пущите ѿ съ пиле соколо'о; —
Како знаишъ въ дворѣ да съ на'ишъ,
Оту майка ни ѣ з' умиранѣ,
Аль ке ѿ на'ишъ жива, али не.“
Написа'е таа бѣла книга:
„Како знаишъ, Мирче, наши брате,
Како знаишъ бѣрго да си до'ишъ,
Оти ни ѣ майка мошне болна,
Аль ке ѿ на'ишъ жива, али не.“
Написале книга и пушили,
п пушили съ пиле соколо'о.
Ми однесе пиле соколо'о,
п однесе во гора зелена,
п даде на Мирче помалечекъ.
Кога книга Мирче ѿ пеало,
Мирче ми съ сѣлзи заронило;
Како ми ѿ книга отпеало,
Така Мирче стадо ми турило
Си турило деветъ стада овци,
И предъ пиле съ нашло во дворѣ.
И ми найде негва стара майка,
Кѣде седитъ на диванъ високи. —
„Богъ те убилъ моя стара майко!
Що ми пуци гѣрди-не абери,
Що ми пуци во гора зелена,
Да си турамъ стадо неброено!“
„Айти синко, Мирче помалечекъ!
Жити бога, Мирче, единего,
Жит' босици, що сумъ те доала,
Ке те пуцамъ у вуйка на свадба,
Да ми о'ишъ на зорумъ по сватой,
Безъ да знаитъ твои мили вуйко!“
Тога стана Мирче помалечекъ,
На майка си атаръ не расипалъ;
И си явна своя бѣрза коня,
И си кладе гуна табарина,